

NUMMER 3 / SEPTEMBER - NOVEMBER 2022

THOMAS KINGOS KIRKE

THE NON-ROBOT
KONCERTER I KIRKEN
MÅNEDENS SALMER

SERIE: KUNST I KIRKEN

*Af Jayne Hansen,
reklamefotograf og
autodidakt kunstmaler*

En solrig fredag eftermiddag mødtes jeg med sognepræst Kristian Mejrup uden for kirkekontoret.

Det var én af de varme sommerdage, hvor solen står højt på himlen og fuglenes fløjten lyder i luften. En perfekt dag til at nyde kunsten, og da jeg et par uger forinden havde takket ja til den spændende opgave, at lave dette lille skriv for kirkebladet, var det netop det vi skulle. En tur rundt og se på kirkens kunst.

Mange spændende værker finder man på væggene i kirkens lokaler. Flere af dem tidligere beskrevet her i bladet. Men stopper man i præsteværelset finder man, i min optik, det fineste af dem alle; maleriet af Martin Bigum, "The non-robot" fra 2018.

Maleriet var en del af hans soludstilling på Charlotte Fogh Gallery, med titlen "Havet sover ikke om natten". Om udstillingen sagde Bigum selv: "Når vi alle går til ro,

for at sove i den skygge over jorden, som vi kalder nat, ja, så er der noget, der uhindret fortsætter sit liv, sin puls derude. Nemlig havet. Det er derude hver aften, hver nat, i sit konstant changerende massiv. Dets evigt våde hvælv af understrømme, dønninger, bølgedale, modbølger, brydninger. Og righoldige liv, lige under overfladen. Havet, som en næsten bevidst størrelse, der konstant sørger for at være i flow. Og er symbolet på livets omskiftelighed. Dets flydende udvikling, som er eksistensens eneste konstant. Vi behersker det kun en lille smule."

Med sine 60 x 70 cm er "The non-robot" måske ikke det største af kirkens værker, men til gengæld med et overdådigt væld af farver, symboler samt en detaljerigdom, så man hurtigt befinder sig på en større indre rejse, mens man betragter penselstrøgene på lærredet. Sådan føltes det i hvert fald, som vi stod der, sognepræsten og jeg. Sammen på en større rejse.

The non-robot af kunstmaler, Martin Bigum

Fra de golve puslepilsbrikker i baggrunden, hvor vi synes at kunne ane resterne af en industrialiseret verden, med røg og skorsten. Forsøgt, men ikke lykkedes med at dække solen, og dens stråler, som formår at oplyse ikke blot himlen, men også havet det befinder sig i. Og fra solens lys følger vi et spor over vandet. Først, hvidt og karikeret, men som halvvejs åbenbarer et liv under vandet, fuld af farver og lysbølger. Centralt i billedet falder blikket på en skikkelse. Den er stor, bred og kantet. Maskulin. Robust. Omkring den står bølgeskum. "Se lige hvordan han kæmper for at komme igennem vandet" siger jeg. "Man kan næsten fornemme det vrede ansigtsudtryk, som han okser frem!" "Sjovt." svarer Kristian mig. "Jeg så den bagfra. Som om, at han faktisk rejser sig fra havet".

Og det var denne rejse vi var på. Kristian og jeg. Mens vi betragter denne robotlignede skikkelse, som måske forsøger at kæmpe sig fri gennem havet, for at forlade

det mekaniske puslespil, som vi kalder "samfund". Måske kæmper han sig frem mod træet, vi ser øverst i venstre hjørne, som med sine farverige blade kunne symbolisere det organiske og naturlige. Eller måske er han slet ikke på vej væk? Måske rejser han sig fra havet, som en genfødsel, med blikket mod solen og dens klare hvide stråler? Måske gør han netop det hele. For som Bigum siger, så er livet omskifteligt. Konstant i udvikling. Somme tider kæmper vi. Sommetider bevæger vi os væk fra det gamle. Og så må vi genføde os selv i det nye. Vi vil opleve modbølger og understrømme. Men heldigvis, så vil solen og lyset ligeledes også altid genfødes. Og de varme sommerdage med høj sol og fuglefløjten vender altid tilbage. Som havet, sørger livet for konstant at være i flow, og uanset hvor brede, og robuste vi er, så oplever vi det hele. For som menneske, bliver vi aldrig en robot.